

att se de präktigaste Skaparens mirakel, rörde bloden i lill-tåen och vätte appetiten i munnen².

En rar sjukdom, som jag heldre examinerade uti en annans kropp, har spunnit ister af mig, allt sedan jag var i Stockholm; hon har kommit igen afton och morgon, plågat mig 5 timmar i sender, liksom en spik borrats genom venstra tinningen, lik de svåraste barnvärkar, sedermera har hon släppt mig, att jag kunnat göra mina publique sysslor, men mycket matt; jag har lupit igenom alla *prædicamenta medicamentorum* utan effect, till dess jag fann, att detta var en *particulair quartan* vid tinningarne, hvarpå jag begynt bestorma henne med China, så att jag i natt första gången sluppit lindrigt. Vore jag assecurerad för henne, reste jag i dag gerna åt Stockholm, men får hon mig fatt på Märsta eller Rotebro, fruktar jag, hon bryter halsen af mig, som är matt förut, det jag vet, E. Exc. intet vill; ty har jag tänkt på 8 dagar bestorma henne det mesta jag förmår och sedan taga mig litet krafter, derpå resa till Stockholm att se två stora ting på en dag, eller någorlunda en tid, nemligen: min Nädigste Konung och Drottning krönas och der till all den prakt, som Indien kan åstadkomma².

Den ömhet, som E. Exc. täckes hysa för mitt välstånd, erkänner jag med oafåtlig djup vördnad; med nuig kan det vara lika, men Gud bevare och styrke E. Exc:s krafter, af hvilka så mångas väl dependerar. Allenast den fulla, klara och blänkande månen lyser på vår svenska himmel och förtager mörkret, så kan det vara lika mycket med en arm lysmask, om han ligger bak om en enbuske och lyser för mygg eller icke.

Hvar dag, då jag har krafter, renskrifver jag något på *Museum Regiæ*², så att jag i vinter hoppas få det färdigt, om jag får min helse.

Gud Allsmächtig uppehålle E. Exc., som uppväckt och upplifvat så många reelle vetenskaper i vårt rike och gjort oss desse otia; att de uti E. Exc:s tid må väl få rota sig, då vi blifva säkre om frukten. Får jag lefva några dagar, skall jag bjuda till att rista hågkomsten häraf så djupt, jag